

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **N.H.Q.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem XYZ

zastoupen JUDr. Jaroslavem Dospělem, advokátem,
sídlem Moskevská 373/37, Praha 10

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 3. 2021, čj. MV-24719-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou k poštovní přepravě dne 8. 4. 2021 domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“) ze dne 25. 3. 2021, čj. MV-24719-4/SO-2021 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 13. 1. 2021, čj. OAM-36462-11/DP-2020 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím

správní orgán prvního stupně podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), zastavil řízení o žádosti žalobce ze dne 21. 9. 2020 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále též „Žádost“), neboť žalobce podal Žádost na území, ač k tomu nebyl oprávněn.

2. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 25. 3. 2021.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve zrekapitulovala předchozí průběh správního řízení, shrnula závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí, sumarizovala průběh odvolacího řízení a reprodukovala odvolací argumentaci žalobce.
4. Žalovaná s poukazem na § 42a odst. 5 a 6 a § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 předeslala, že žalobce v době podání Žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území nebyl držitelem víza k pobytu nad 90 dnů ani platného povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. Předmětnou Žádost byl proto podle žalované oprávněn podat pouze na zastupitelském úřadu. Správní orgán prvního stupně tak dle žalované nepochybil, když řízení o Žádosti žalobce podle naposledy uvedeného ustanovení zastavil. Správní orgán prvního stupně neměl podle žalované jinou možnost, než řízení zastavit, neboť žalobce podal Žádost na území České republiky, ač k tomu nebyl oprávněn. K tomu žalovaná poukázala na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2020, čj. 9 Azs 273/2019 - 48 s tím, že je lze na posuzovaný případ aplikovat v plném rozsahu, neboť pokud zákon striktně stanoví podmínky, za kterých lze podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, nelze při jejich nesplnění na tyto rezignovat a žádosti vyhovět.
5. K námitce, že proti rozhodnutí o správním vyhoštění byla podána žaloba, které byl přiznán odkladný účinek, a tedy rozhodnutí nenabylo právní moci, žalovaná uvedla, že smyslem odkladného účinku je v případě napadení pravomocného rozhodnutí správního orgánu žalobou ve správním soudnictví umožnit cizinci vyčkání rozhodnutí soudu na území České republiky. Pokud by soud podané žalobě odkladný účinek nepřiznal, byl by další pobyt cizince na území České republiky v rozporu se zákonem. Pobyt na území na základě přiznaného odkladného účinku žalobě však nelze podle žalované zaměňovat s pobytem na základě pobytového oprávnění vydaného podle zákona č. 326/1999 Sb. S přiznaným odkladným účinkem nejsou, kromě možnosti pobývat na území, spojena podle žalované žádná oprávnění. Žalovaná v této souvislosti odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 4. 2016, čj. 57 A 66/2015 - 53. Uvedla, že přiznáním odkladného účinku žaloby se pozastavují účinky napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí tedy sice formálně zůstává pravomocným, právní účinky z toho plynoucí jsou však pozastaveny, jak podle žalované rovněž vyplývá z rozhodovací praxe Ústavního soudu. Podle žalované je účelem tohoto specifického pobytového režimu cizince tedy umožnění pobytu cizince na území v zásadě v obdobném režimu do doby pravomocného soudního

rozhodnutí, aniž by byl nucen území České republiky opustit. Žalovaná však nesouhlasila s tím, že důsledkem přiznání odkladného účinku žaloby je též přiznání možnosti podávání dalších žádostí o vydání pobytového oprávnění. Opačný výklad by podle žalované vedl k naprosto absurdním důsledkům a stavu, který by bez ohledu na to, zda cizinec splňuje podmínky stanovené zákonem k podání žádosti, byl základem pro podávání žádostí o další pobytová oprávnění na území České republiky, což dle žalované zcela jistě není účelem institutu odkladného účinku žaloby. *Ad absurdum* by to mohlo vést dle žalované ke stavu, kdy by cizinec mohl podávat v tomto režimu další a další žádosti, a tedy v důsledku až k neomezenému pobytu cizince, aniž by však tento splňoval zákonné podmínky pro vydání povolení k pobytu. Tento důsledek zákonodárce institutem odkladného účinku žaloby podle žalované založit jistě nechtěl.

6. K námitce překročení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaná poukázala na možnost obrany proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), a uzavřela, že nečinnost správního orgánu prvního stupně není důvodem pro zrušení Prvostupňového rozhodnutí.

III. Žaloba

7. Žalobce svou žalobní argumentaci omezil na námitku, že správní orgán prvního stupně vede ode dne 13. 10. 2015 řízení o vydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání, v rámci něhož zaslal žalobci dne 12. 2. 2021 výzvu k odstranění vad a dne 30. 3. 2021 žalobce vyrozuměl o pokračování v řízení. Žalobce namítal, že vzhledem k tomu, že ve shora uvedené věci podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání včas a řádně, nebyl povinen po podání žádosti vycestovat z území, a nelze proto přijmout názor, že žalobce není držitelem pobytového oprávnění. Žalobce konstatoval, že se zřetelem ke změně rodinných poměrů a s ohledem na nečinnost správního orgánu prvního stupně při vyřizování žádosti o prodloužení pobytu podané již dne 13. 10. 2015 požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, přičemž tuto Žádost podal na území proto, že na území pobýval právem na základě žádosti ze dne 13. 10. 2015. Žalobce byl přesvědčen, že na území pobýval legálně, žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu podal včas s tehdy platnými přílohami k žádosti a nevyřízení žádosti do současné doby nelze dávat k jeho tíži.
8. Žalobce s poukazem na § 42a odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. dovozoval, že v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny podat na území ministerstvu, což také žalobce podle svého přesvědčení učinil, když nejméně do měsíce prosince 2015 měl povolen pobyt na území a dne 13. 10. 2015, tedy včas, podal žádost o prodloužení pobytu, která (ač nebyla vyřízena) mu umožnila do dnes setrvat na území v režimu očekávání vyřízení žádosti.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

9. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 23. 7. 2021 navrhla, aby soud žalobu proti Napadenému rozhodnutí zamítl. Nečinila sporným, že žalobce dne 13. 10. 2015 podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Zdůraznila nicméně, že o této žádosti nebylo doposud rozhodnuto, a tudíž žalobce v době podání Žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území nebyl držitelem víza k pobytu nad 90 dnů ani platného povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, a proto byl předmětnou Žádost podle § 42a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. oprávněn podat pouze na zastupitelském úřadu. Správní orgán prvního stupně proto podle žalované nepochybil, když řízení o Žádosti žalobce podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. zastavil.
10. Nad rámec uvedeného žalovaná podotkla, že z cizineckého informačního systému vyplývá, že v současné době je žalobce v evidenci nežádoucích osob s platností do 27. 11. 2021.
11. Žalovaná trvala na zákonnosti a správnosti Napadeného rozhodnutí, na které v podrobnostech odkázala.
12. Žalobce v replice ze dne 10. 8. 2021 považoval za paradoxní, že se žalovaná dovolání formálního výkladu zákona, když sama zákon ve věci žalobě hrubě porušila a do současné doby porušuje, neboť dosud nerozhodla o jeho žádosti ze dne 13. 10. 2015. Žalobce trval na tom, že dle § 42a odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. byl oprávněn podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny v průběhu pobytu na území. Dle rozhodovací praxe správních soudů má nadto dle žalobce správní orgán v určitých případech možnost zohlednit konkrétní okolnosti a tyto vyjádřit v rozhodnutí, má-li uplatnění správního uvážení vést k zmírnění neúnosně tvrdých dopadů zákonné úpravy na fyzickou osobu, a pokud by jeho neužití bylo v rozporu s principy, na nichž je založen právní řád. Žalobce současně namítl, že *„žalovaná nevyřešila otázku účastníků řízení, když dle názoru žalobce, jako účastníky řízení pominula družku i dceru žijící se žalobcem ve společné domácnosti, aniž tuto otázku ničím nezdůvodnila“*.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. ve věci bez jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (soud jejich souhlas se zřetelem k § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. presumoval), přičemž ve věci nebylo třeba z níže rozvedených důvodů provádět dokazování obsahem správního spisu vedeného v řízení o žádosti žalobce podané v roce 2015.

14. Soud připomíná, že žalobce v průběhu řízení žádal o osvobození od soudního poplatku, přičemž soud svým usnesením ze dne 26. 5. 2021, čj. 18 A 32/2021 - 62, žalobci osvobození od soudního poplatku nepřiznal.
15. V posuzované věci bylo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně zastaveno řízení o Žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a zákona č. 326/1999 Sb. Řízení bylo dle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. zastaveno, neboť žalobce podal žádost na území České republiky, ač k tomu nebyl oprávněn.
16. Předmětem sporu mezi účastníky je tedy posouzení otázky, zda byl v projednávané věci naplněn důvod pro zastavení řízení o žádosti žalobce podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., podle něhož platí, že *„usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn“*.
17. Ze správního spisu se podává, že dne 21. 9. 2020 podal žalobce prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb správnímu orgánu prvního stupně Žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Správní orgán prvního stupně reflektoval, že žalobce na území České republiky pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinným s platností od 24. 5. 2011 do 23. 5. 2012. Dne 7. 3. 2012 pak žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, jež však byla rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 3. 2019, čj. OAM-12853-58/DP-2013 zamítnuta, přičemž toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 29. 7. 2019, čj. MV 92033-4/SO-2019 a nabylo právní moci dne 5. 8. 2019. Na základě uvedeného správní orgán prvního stupně uzavřel, že žalobce v době podání Žádosti nepobýval na území České republiky v rámci uděleného dlouhodobého víza nad 90 dnů ani na základě povolení k dlouhodobému pobytu, a řízení o Žádosti tak musí být podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. zastaveno, jelikož žalobce byl povinen podat Žádost pouze na zastupitelském úřadu České republiky.
18. Žalobce v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí s uvedenými závěry nesouhlasil a poukazoval na to, že dne 3. 8. 2020 vydalo Krajské ředitelství cizinecké policie rozhodnutí o správním vyhoštění, proti kterému podal žalobce odvolání, které bylo zamítnuto. Namítal, že proti tomuto rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie podal žalobu, o které nebylo pravomocně rozhodnuto, a tudíž se žalobce na území České republiky zdržuje z důvodu odkladného účinku žaloby oprávněně.
19. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedené námitky odmítla jako nedůvodné, přičemž k nim vyslovila závěry, jež soud reprodukoval výše v části II. tohoto rozsudku.
20. Žalobce nyní v podané žalobě staví svou žalobní argumentaci fakticky na jediné námitce akcentující okolnost, že podal Žádost v době, kdy na území pobýval na základě oprávnění vyplývajícího z probíhajícího řízení o jiné včas a řádně podané žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, o níž nebylo k datu podání Žádosti o

vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny rozhodnuto.

21. Žalobní argumentace žalobce vychází z přesvědčení, že nebyl dán důvod pro zastavení řízení, neboť jako žalobce jako žadatel v řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání pobýval v době podání Žádosti na území České republiky právem, a nebyl tak povinen Žádost podat zastupitelskému úřadu. Městský soud v Praze neshledal z dále rozvedených důvodů žalobní námitky opodstatněnými.
22. Soud v této souvislosti upozorňuje, že podle § 42a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. platí, že *„žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podává cizinec na zastupitelském úřadu“*.
23. Z odstavce 6 uvedeného ustanovení se pak podává, že *„v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu. Žádost nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území po dobu kratší než 6 měsíců nebo na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem sezónního zaměstnání“*.
24. Správním orgánům nelze se zřetelem k dikci naposledy citovaného ustanovení vytknout, pokud v návaznosti na zjištění, že žalobce v době podání Žádosti nepobýval na území České republiky ani na vízum k pobytu nad 90 dnů, ani na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem, s odkazem na § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. rozhodly o zastavení řízení o žalobcem podané Žádosti.
25. Omezil-li se přitom žalobce v podané žalobě v souladu s dříve uvedeným na námitku, že byl oprávněn podat Žádost na území, neboť měl nejméně do konce roku 2015 povolen pobyt na území, přičemž dne 13. 10. 2015 včas a řádně podal jinou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, o níž nebylo v době podání Žádosti posuzované v této věci rozhodnuto, nemohl mu soud přisvědčit.
26. I pokud by totiž žalobce skutečně v roce 2015 včas a řádně podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, v době podání Žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny by mu nesvědčilo pobytové oprávnění k pobytu na základě víza k pobytu nad 90 dnů ani pobytové oprávnění k pobytu na základě dříve uděleného povolení k dlouhodobému pobytu, nýbrž pouze fikce pobytu ve smyslu § 47 zákona č. 326/1999 Sb. Žalobci by tak v takovém případě vznikla dnem podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání v roce 2015 toliko fikce pobytu až do právní moci rozhodnutí o této žádosti. Žalobce by na území setrval na základě vízového štítku osvědčujícího fikci pobytu. Správní soudy ovšem ustáleně judikují, že účelem fikce povoleného pobytu je ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho první žádosti, konkrétně to, aby mohl do rozhodnutí o žádosti setrvat na území ČR. Fikci oprávněného pobytu ovšem nelze až na výjimky řádně zohlednit v dalších řízeních. Fikce působí jen tak, jak fikce má působit. Vytváří podmínky, aby cizinec mohl na území legálně setrvat do rozhodnutí o žádosti. Fikce pobytu podle §

47 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. (do 17. 12. 2015 dle § 47 odst. 2 a 3 téhož zákona) tedy není skutečným povolením k pobytu (srov. např. recentní rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2021, čj. 10 Azs 414/2020 - 41, či ze dne 21. 7. 2021, čj. 10 Azs 160/2021 - 42). Soudy opakovaně zdůraznily, že *„takový pobyt na území však – ač oprávněný – není kvalitativně zcela totožný s povolením k dlouhodobému pobytu samotným, neboť jeho smyslem je pouze vytvoření kontinuity mezi jednotlivými pobytovými tituly a nikoli umožnění procesního ‚zacyklení‘ pobytových žádostí a prakticky neukončitelného pobytového oprávnění“* (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, čj. 8 Azs 11/2017 - 32, či ze dne 29. 4. 2021, čj. 10 Azs 414/2020 - 41). Kasační soud přitom v celé řadě případů vyloučil podávání dalších žádostí o pobytové oprávnění v době, kdy cizinci již svědčí tzv. fikce pobytu podle § 47 zákona č. 326/1999 Sb. (srov. např. rozsudek ze dne 24. 4. 2019, čj. 6 Azs 36/2019 - 19, a tam cit. judikaturu).

27. Městský soud v Praze tak přisvědčuje žalované, že ani žalobcem v žalobě namítané okolnosti nesvědčí pro závěr, že by byl žalobce v režimu § 42a odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. oprávněn podat Žádost na území České republiky, neboť žalobce nebyl v době podání této Žádosti oprávněn pobývat v České republice na základě víza k pobytu nad 90 dnů nebo z titulu povolení k dlouhodobému pobytu. V té době mu svědčila pouze fikce pobytu, a Žádost proto musela být podána na zastupitelském úřadu podle § 42a odst. 5 téhož zákona. Z uvedeného důvodu také soud považoval za nadbytečné provádět dokazování obsahem jiného správního spisu vedeného v řízení o žádosti žalobce ze dne 13. 10. 2015, neboť by takové dokazování nebylo s ohledem na právě vyslovené závěry k fikci pobytu a jejím účinkům z pohledu aplikace klíčového ustanovení zákona způsobilé na závěrech o zákonnosti Napadeného rozhodnutí ničeho změnit.
28. Pro úplnost soud podotýká, že i závěry vyslovené žalovanou v odůvodnění Napadeného rozhodnutí v reakci na odvolací námitky akcentující odkladný účinek žaloby směřující proti rozhodnutí o správním vyhoštění, zcela ob stojí. Se zřetelem k tomu, že je žalobce v podané žalobě ani nijak nezpochybnil, omezuje se soud pro stručnost na poznámku, že závěry žalované mají oporu v ustálené rozhodovací praxi správních soudů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2021, čj. 2 Azs 323/2020 - 37, ze dne 7. 3. 2018, čj. 1 Azs 268/2017 - 22, či ze dne 3. 5. 2017, čj. 7 Azs 46/2017 - 28), podle níž následkem přiznání odkladného účinku žalobě není prodloužení pobytového statusu účastníka řízení. Rozhodnutí totiž zůstává i nadále v právní moci a je třeba na něj hledět (do doby pravomocného rozhodnutí soudu) jako na zákonné a věcně správné, pouze se jeho účinky do doby rozhodnutí soudu pozastavují. Cizinec se tedy nenachází ve fázi před vydáním (odvolacího) rozhodnutí a nedisponuje tudíž pobytovým oprávněním, jež je nutnou podmínkou k podání žádosti o vydání dalšího pobytového oprávnění na území České republiky.
29. Soud tak neshledal námitky uplatněné žalobcem důvodnými.
30. Závěrem pak soud dodává, že žalobce v podané žalobě, v replice ani předtím v průběhu řízení neuplatnil konkrétní námitky nepřiměřenosti zásahu vyvolaného rozhodnutím o zastavení řízení o podané Žádosti do jeho soukromého a rodinného života (prostá a nijak

nerozvedená zmínka o narození dcery a společné domácnosti byla učiněna toliko v souvislosti s odůvodněním podání Žádosti), a proto se ani soud touto otázkou v odůvodnění tohoto rozsudku blíže nezabýval.

31. Pokud pak žalobce v replice nově poukazoval na to, že správní orgány nesprávně posoudily okruh účastníků uvedeného řízení, uplatnil tyto námitky po lhůtě k tomu zákonem stanovené (§ 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s.), a soud se tak jejich věcným posouzením nemohl zabývat.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. srpna 2021

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu